

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et Liv gjenoplevet i Erindringen; Anden Del 1842-49 (1944)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "2. og 3. Del : 1842-56", i Heiberg, Johanne Luise: *2. og 3. Del : 1842-56*, udg. af AAGE FRIIS ; ELISABETH HUDE ; ROBERT NEIIENDAM ; JUST RAHBEK , 1944, s. 9. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr06val-shoot-idm139696436329072.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: 2. og 3. Del : 1842-56

Saa meget min Sjæl end hang ved den Kunst, som jeg saa at sige fra Fødslen af blev baaren ind i, har jeg dog aldrig i den Grad kunnet gaa op i den, at jo min uroligt higende Sjæl bestandigt søgte Noget udenfor den, søgte at staa fyldig i Virkeligheden, i Livet, og ingen Tanke var mig utaaleligere end den at fortabe mig i Illusionernes Verden og lade det virkelige Liv glide mig af Hænderne. Jeg ønskede ikke at fritages for nogen af det virkelige Livs Kampe og Anstrengelser; jeg vilde kjende det alt, Ondt og Godt. Med Vemod beklagede jeg ofte, at jeg ingen Børn havde; ofte hørte jeg med Mishag En eller Anden sige: "Hvilken Lykke, at De ikke har Børn! Hvor skulde De overkomme alt dette!" Taabelige Tale! Hvad kan ikke Kjærligheden overkomme? Jeg har aldrig manglet Tid til det, min Lyst og Hu stod 10 til. Heiberg følte ikke dette Savn. Naar jeg sagde: "Det var dog en Lykke at have Børn," da pleiede han spøgende at svare: "Nei Tak! saa brød du dig kun om dem, og jeg gik for Lud og koldt Vand." Jeg tror virkelig, at han mente, hvad han sagde, og intet Savn følte i denne Retning; og dog er jeg vis paa, at havde han haft Børn, vilde disse have udgjort en stor Lyksalighed for ham. Børn hang ved ham, og han havde et mageløst Talent til at underholde sig med dem i Leg, hvori der dog altid laa noget Belærende for dem. Halvvoxne Smaapiger havde han en egen Kjærlighed for; det var den rige Mulighed, der interesserede ham i de unge Knopper; i hans Comedier ere de komne til Orde i hans Trine, hans Caroline, hans Marie, hans Christine. Ganske smaa Børn har jeg rigtignok aldrig mærket, at han brød sig om. Mærkelig nok sagde ogsaa hans Moder tidt: "Jeg synes, det er en Lykke, at her ingen Børn er!" Jeg tror, at ogsaa hun frygtede for, at de skulde fortrænge hende i vor Kjærlighed. Det var saaledes kun mig, som ofte tænkte derpaa, ikke med Sorg, thi jeg vovede ikke at gaa i Rette med Gud for, hvad han havde negtet mig, men ofte havde jeg en Følelse af, at Kvindens vigtigste Bestemmelse var det ikke blevet mig forundt at opfylde. I ikke faa Aar var det i Stilhed løbet om i mit Hoved at antage mig nogle forladte Børn. Jeg sværmede formeligt for denne Tanke, lagde i Stilhed vidtløftige Planer om, hvorledes jeg vilde opdrage dem o. s. v. Paa dette Tidspunkt af mit Liv var Ønsket herom blevet saa levende, at - ja jeg undres ikke, om du, min Læser, smiler ad mig - strikkede flere Par Børnestrømper til de Børn, jeg engang i Tiden haabede at faa Heibergs Tilladelse til at antage mig; jeg købte smaa Sølvspiseskeer til disse forventede Børn, thi jeg syntes ikke, det kunde skade at samle ind til dem itide. Dette gjorde jeg i al Hemmelighed; Ingen vidste Noget om denne min Forsynlighed. Ofte sagde jeg i Spøg til Heibergs Moder: "Jeg tager dog engang 7 Børn til mig paa een Gang!" Ved denne Tale saae hun altid ganske forfærdet ud og sagde i comisk Alvor: "Ja det kunde ligne dig, men jeg haaber da, at Ludvig er saa fornuftig at sætte sig derimod." - "Ja, ja," pleiede jeg da at svare, "det hjælper dig ikke, Børnene komme nok." Jeg kunde ikke lade være at tænke paa, hvad der skulde kunne udfylde min daglige Tilværelse, min Arbejdsdrift, naar jeg engang ophørte med min Virksomhed ved Theatret; jeg syntes, at Intet formaade det, uden en stor Børneflokk.